

אורה נטה ללון

(המשך)

על רחל בתו הקטנה של בעל המלון אדבר כאן אף על פי שאינה נוגעת לענייני. ריבה זו איני שנאי עליה ואין כל סיבה שתשנא אותי. הייתי בעיניה כאורח נטה ללון, שהיום כאן ומחר במקום אחר.

רחל כבר יצאה מכלל תינות ובקושי הגיעה לכלל נערה. צווארה דק ומצחה גבוה ועיניה עצבות וכמין צחוק קשור בשפתיה. בהשקפה ראשונה נדמה ששמץ עזות נמצא בה, אבל מהרכנת ראשה ניכר שהיא שפלה בעיני עצמה ומוכנת היא לכרוע לפני מי שגדול ממנה. ועל דבר זה יש לתמוה, מלכים ושרים אינם חשובים בעיניה ואביה ואמה אין מוראם עליה, ואין צריך לומר שאין מוראו של איניו שבשמים עליה, אם כן מי הוא זה שהיא מוכנת להרכין ראשה לפניו. פעמים הרבה היא מכווצת את כתפיה כאילו נגעה בהן יד והיא עוצמת עיניה למחצה. לא כאביה שמבקש להשהות את שראו עיניו כבר, אלא כזה שמצמצם עיניו לראות מה יבוא.

למה מצפה ריבה זו? פעם פעמיים רציתי לומר לה העולם הזה אין לצפות ממנו כלום, ובני אדם אינם עשויים להביא טובה. אבל בלמתי את פי והגיתי בי בעצמי. לא שאני טוב משאר כל באי עולם, אבל איני עשוי להביא רעה על אותה ריבה. והרי אני שמת שלא אמרתי לה כלום ולא הבאתי אותה לידי יאוש.

לבסוף הבטתי על השעון ואמרתי הוי כבר הגיעה שעה של אחר הצות. ונכנסתי לחדרי לישון.

פרק שמיני / בין אב לבנו

לילה אחד מצאתי את החזן הזקן ר' שלמה ב"ח יושב במלון מוטת על מקלה בכניסתי קם ופשט את ידו ונתן לי שלום.

החזרתי לו שלום ואמרתי לו עדיין הוא כאן, סבור הייתי שכבר עלה לארץ ישראל.

אמר רבי שלמה מקצתי אני כאן ומקצתי בארץ ישראל, ואם יוכני השם ויעלני לארץ ישראל נמצא אני כולי בארץ ישראל. כבר שלחו לי חבריו של ירוחם עליו השלום שטר נסיעה לארץ ישראל, ובאתי אצל מר בשביל ששמעתי עליו שהוא בא משם. שמה ישיאני עצה הוגנת על עסקי הנסיעה. אמרתי לו אין לכם דבר פשוט מזה. עולים לבית הנתיבות ומרצים מעות לידו של פקיד ומבקשים פתק נסיעה לטריאסטי. והוא נוהג פתק נסיעה. נכנסים לקרון ונוסעים בו לטריאסטי. משם יוצאים לנמל ועולים לספינה ומפרשים חמשה ימים בים עד שמגיעים ליפו. הגיעו ליפו נמצאים עומדים בארץ ישראל.

כל זמן שהרציתי לפניו סדר מסעותיו שבחוצה לארץ דומה היה שאינו שומע. כיון שהזכרתי את יפו תלה בי עיניו וחזר על דברי.

בא דניאל בנו. אמר לו אביו חבל לי עליך בני שלא שמעת דברים שסיפר האדון.

כיוון דניאל ב"ח עיניו כנגד פני ונמכוין להוציא מהם דברים שסיפרתי לאביו.

אמרתי לו סדר הנסיעה לארץ ישראל הרציתי לפני אביו. אסף דניאל את רגליו ואמר כך כך. (כלומר יודע אני שדבר פשוט גילה לך זה).

אמרתי לו יטול פיסת נייר ויכתוב כדי שיהא אביו יודע סדר הדרכים.

לאחר שכתב את סדר הנסיעה לארץ ישראל בקש שאפרש לו סדר הדרך מיפו לרמת רחל, מקום שאביו הולך לשם.

אמרתי לו יוצאים מ הספינה הגדולה ונכנסים לספינה קטנה ועולים ליבשה. אם מצא שם בחור מן הקבוצה מה טוב, ואם לאו ישכור לו אביו מקום באוטומוביל ויסע עד לירושלים. הגיע לירושלים נכס לאוטומוביל של תלפיות. הגיע לסוף תלפיות רואה בחורים ובחורות יוצאים לרמת רחל, הולך עמם עד שמגיע לזם.

והואיל והגעתי לתפיות זכרתי פורענות שבאה לי שם שהחריבו ערביים א ביתי ולא הניחו לי אפילו כר לראשי. אותה שעה הייתי עב ורבי שלמה שמח. אני הייתי עצב על שיצאתי משם והוא זמח שהולך לשם.

הזמנתי טה ועוגות לכבד את האורחים. בירך רבי שלמה מזונות ופרס לו רוסה קטנה ואכל ובירך שהכל ושתה. הוציא אגרת שכתו לו מרמת רחל. פרס לפני את האגרת שאקרא. ואף הוא רא עמי, אף על פי שידע את האגרת בעל פה חזר וקרא בו קיפלה והניחה בבגדו כנגד לבו ואמר נמצא שאני נוסע ארץ ישראל.

ניענע לו דניאל ברשו ואמר כן אבא אתה נוסע לארץ ישראל. אמר רבי שלמה כה היתה נסיעתי קלה אילו הבטחתי בני שתלך בדרך הישר.

קפץ דניאל מכסאו והניח ימינו על לבו ופשט את שמאלו כלפי מעלה ואמר זא אני עיקמתי את הדרך, הרי הוא עיקם את הדרך.

אמר לו אביו הז בני הנח. כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא לנסותנו עוה. אם נעמוד בנסיון הרי טוב, ואם לאו שולח נסיון קש מן הראשון.

אמר דניאל ואיךקדוש ברוך הוא רואה שאין יכולים לעמוד

בנסיונותיו הראשונים שמטריח עצמו ומביאני לידי נסיונות חדשים.

אמר לו רבי שלמה מחשבות זרות מכשול גדול הן. אבל איני בא עליך על עסקי מחשבות. בני, מה אני מבקש ממך, שמור חוקותיו ועשה מצוותיו, לסוף הוא מעביר את מחשבותיך הרעות מלבך. הטרחנו על האדון יותר מדי, נברך ברכה אחרונה ונלך.

ביער רבי שלמה את הפירורים מזקנו וקנח את פיו ובירך על המחיה ובורא נפשות ועמד לילך.

בשעה שעמד לילך אמר אין אומרים שבחו של אדם בפניו אבל אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו. דניאל בני יהודי כשר היה, זהיר היה בקלה כבחמורה, לא כך בני? הוסיף דניאל ב"ח ואמר כשאר כל כשרים שבישראל שעושים מצוות ואין חושבים מה עושים.

אמר רבי שלמה וכי מי מבקש ממך לחשוב? מה אלקים דורש ממך, כי אם ליראה אותו ולאהוב אותו. קרא דניאל בנעימה ואמר תחת אהבתי ישטמני.

עצבות שאין כיוצא בה בצבצה מפניו. אמר רבי שלמה מעשה התפילין נזכרת?

נתערפלו עיניו של דניאל ב"ח יותר ויותר והעלה מצחו קמטים. ניכר היה שדבר קשה הזכיר לו אביו. שעה קלה ישב ושתק, כאילו ניטל ממנו הדיבור. לסוף הציץ באביו ואמר מעשה התפילין הוא מעשה אחד מהרבה.

אמר רבי שלמה אותו מעשה לא בא אלא לנסיון. אמר דניאל אין לך כל פורענות ופורענות שאין מתרצים אותה בנסיון.

(עוד יבוא)